

[Jørgen Jørgensen.]

statsanerkendte Sygekasser yder; bl. a. yder ingen Fortsættelseskasse mere Medicinhjælp, saa vidt jeg ved, og det kan dreje sig om en kolossal Masse Penge. Det bevirker, at Folk vrider sig ved at skulle over i en Fortsættelseskasse, de søger paa hæderlig Vis at holde sig under Sygekassegrænsen. Derfor nytter det ikke at flytte Grænsen — det er jeg enig med den højtærede Socialminister i —, man vil naturligvis have ganske de samme Vanskeligheder, om man sætter den op eller ned.

Jeg er ogsaa klar over, at den stærkeste Fagforening, vi har i Danmark, naturligvis med Hænder og Fødder vil sætte sig mod en Ændring af disse Forhold; men hvor der er en Vilje — og jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Socialminister har Viljen —, er der ogsaa en Vej, den højtærede Socialminister har bare ikke fundet den endnu. Maaske kunde man finde en Form for Betaling af Kontingent, hvorved Lægerne blev holdt i alt Fald nogenlunde skadesløse, hvis de skal holdes skadesløse. Jeg kan nu ikke rigtig forstaa hvorfor; Lægerne maa underkaste sig tilsvarende Erhvervs-vilkaar som alle vi andre. Men det skal jeg lade ligge.

Jeg vil ikke haabe, at Ministerens Bemærkninger angaaende min Partifælle i det andet høje Ting skulde opfattes som en Bebrejdelse mod ham som Socialministeriets Embedsmand. Hr. Skjerbæk sagde nemlig, at naar nu Loven skulde optrykkes, hvad han først var blevet opmærksom paa paa det Tidspunkt o. s. v., og saa spurgte jeg ham, om jeg maatte anføre det, og dertil svarede Hr. Skjerbæk: Ja, det kan der ikke ske noget ved. Jeg vil gerne have Lov til at væрге min Partifælle imod, at han skulde blive sigtet for at udlevere Agitationsmateriale til mig. For det første er der ikke nogen Agitation i det, og for det andet har det aldrig været min Partifælles Mening — det kan jeg forsikre den højtærede Minister om.

A. Johansen: Jeg vil gerne, inden Forhandlingerne slutter, have Lov til at sige med Hensyn til Spørgsmaalet Læger og Sygekasser, at selv om Lægerne har aldrig saa stærk en Fagforening, vilde de ikke kunne forhindre os i at vedtage en Lov, der aabnede Sygekasserne for alle. Men der kunde ske noget ganske andet, noget ganske selvfølgeligt, og det er, at den Lægehjælp, som ubemidlede Mennesker faar gennem Sygekasserne, og for hvilken det er lykkedes at holde Betalingen nede paa et nogenlunde

rimeligt Niveau, kunde blive dyrere. Den Skanse kom vi til at forlade, og det vil alt-saa sige, at vi for at skaffe nogle bedre stillede Mennesker, som maaske nok kunde trænge til lidt mere Lægehjælp, ind i Sygekasse, blev nødt til at lade de ubemidlede være med til at betale Omkostningerne derved. Det er den Udvikling, der vil ske, hvis vi ikke passer paa at have en Grænse for ubemidlede.

Jørgen Jørgensen: Det er ikke min Mening, at det, som det ærede 4de tingvalgte Medlem (A. Johansen) nævnte, skulde blive Resultatet; derfor sagde jeg ogsaa, at man maatte se, om der ikke kunde findes andre Veje. Det har ikke været min Mening, at man skulde gøre det daarligere for de daarligst stillede derved, at man fik en Ændring. Jeg har blot peget paa de Vanskeligheder, der opstaaer, i det Øjeblik man lægger en bestemt Grænse fast. Det betyder uhyre meget for mange Mennesker.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg vil bare sige til det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds Hr. Jørgen Jørgensen, at det naturligvis ikke har været min Hensigt herfra at uddele nogen Bebrejdelse til en socialministeriel Embedsmand. Det var blot en ganske almindelig Bemærkning.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

A. Johansen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den følgende Sag var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 95 af 27. Marts 1934 om Statsbanepersonalets Sygekasse.

(Lovforslagets findes i Tillæg A. Sp. 3175; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 904).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.